

ע"פ 2127/17 - אמין עלוש נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 2127/17

לפני:
כבוד המשנה לנשיאה ח' מלצר
כבוד השופט ד' ברק-ארז
כבוד השופט י' אלרון

המערער:
אמין עלוש

נ ג ד

המשיבה:
מדינת ישראל

ערעור על הכרעת דין ועל גזר דין של בית המשפט
המחוזי בניצרת מיום 20.1.2017 ומיום 23.2.2017
בת"פ 15-03-18447 שניתנו על ידי כב' השופט ג'
אוולאי

תאריך הישיבה:
כ"ט בשבט התשע"ח (14.2.2018)

בשם המערער:
עו"ד משה כהן

בשם המשיבה:
עו"ד בתשבע אבגץ

פסק דין
השופט י' אלרון:

עמוד 1

הערעור שלפנינו נסוב על הכרעת דין מיום 10.1.2017 ועל גזר דין מיום 23.2.2017 בת"פ 18447-03-15 שניתנו בבית המשפט המחויז בנכרצה (השופט ג' אחולאי).

1. המערער הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע עבירת חבלה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)-(2) בצוירוף סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: חוק העונשין); ועבירה פצעה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 334 ו-335(א)-(2) בצוירוף סעיף 29 לחוק העונשין.

2. בגין הרשעה בעבירות אלה, הושתו על המערער עונש מאסר בפועל בן 10 חודשים; עונש מאסר על תנאי בן 9 חודשים שייעמוד בתוקפו למשך 3 שנים, והתנאי שלא יעבור כל עבירות אלימות פיזית כלפי אדם; פיצויו לשני המתלוננים, בסך של 2,000 ש"ח כל אחד; וכן קנס בסך של 2,000 ש"ח או חדש מאסר תנורתו.

כתב האישום

על-פי עבודות כתוב האישום, כמתואר בהכרעת דיןו של בית משפט קמא, בסמוך לשעה 09:30 ביום 25.2.2015 שהה המערער במציגיה (פנצ'ריה) שבבעלותו בנצרת, יחד עם דודו (אשר הואשם אף הוא בכתב האישום ועבינינו נדון בנפרד), ואדם נוסף (להלן: الآخر).

במועד האמור, הגיעו למקום האחים פאדי ואחמד חטייב (להלן: המתלוננים או פאדי ואחמד, בהתאם), קבלני משנה של חברה למיחזור צמיגים (להלן: החברה) במטרה לאסוף 65 צמיגים למיחזור בהתאם להנחיות החברה. לאחר שהעמסו את הצמיגים על משאית החברה, ובניגוד להנחייה האמורה, ביקש המערער להעמס על המשאית כמות נוספת של צמיגים. המתלוננים, בזעם כי העמסת צמיגים נוספים דורשת את אישור החברה, התקשרו לנציגת החברה ומסרו את הטלפון למערער על מנת שיקבל את אישורה, אך האخ烛ונה סירבה להיענות לבקשתו. בעקבות זאת, התעורר יוכוח מילולי בין הצדדים, שבמהלכו החל המערער יחד עם האח קacct את המתלוננים, תוך שימוש באגרוף. בהמשך הцентр גם דודו של המערער לתקיפת המתלוננים, כשהוא מצויד בפטיש.

כתוכה מהיריעים המתוארים נחלו המתלוניים: האחד בראשו וגביו, אף נגרם לו שבר באף; الآخر נחבל בראשו ונזקק לתפרים, וכן נחבל במקומות נוספים בגופו.

מצאי בית משפט קמא ומסקנותיו בהכרעת הדין

4. מאחר שהליך ניכר מטענות העරעור מופנות כלפי קביעותיה העובדתיות של בית משפט קמא, ארחיב קמעה על אודות מצאיו, כפי שאלה פורטו בהכרעת הדין. בטור כר איעזר בשלושת המקטעים שאליהם חילק בית משפט קמא את רצף האירועים שקדמו לתקיפה; אירע התקיפה עצמו; ומעשו של המערער בתגובה לאחר שהמתלוננים נמלטו מזירת האירוע.

5. עובר לאירוע התקופה – בית משפט קמא קבוע, על יסוד עדויותיהם של המעורבים כולם, כי בין המתלוננים

למערער לא הייתה היכרות מוקדמת; וכי בסמוך לתגרה האלים פרץ עימות מילולי בין הצדדים. בית משפט קמא מצא כי עובדות אלה, אשר לא הוכחו על-ידי המערער, "מתו"יבות עם גלישת האירועים למתחם האלים הפיזית", ומשתלבות עם גרסתם של המתلونנים בדבר המשך האירועים.

6. **איורע התקיפה – בית משפט קמא כי גרסתם של המתلونנים מהימנה, "חרף סתיות קלות שאין יורדות לשורשו של העניין" כהגדרתו, כפי שיפורט להלן.**

7. בהודעתו הראשונה במשטרה, מיום האירוע, ציין אחמד כי לאחר הויכוח בעניין העמסת הצמיגים הנוספים, הכה אותו בראשו "הבעלים של הפנצ'ריה", ומיד בסמוך הכה אותו אדם נוסף בפניו באמצעות אגרוף. משנעק פאד'י לעזרתו של אחמד, החלו אותו שניים להכות גם אותו, כשאדם שלישי מצטרף אליהם, ומכה את אחמד באמצעות פטיש (נ/5, בעמ' 2). אחמד שב על עיקרי גרסתו זו בהודעה נוספת שמסר במשטרה ובעדותו בפני בית משפט קמא (נ/7 בעמ' 1; עמ' 26-45 לפרטוקול הדיון), אף כי שינה בתיאור מקצת מנסיבות האירועים.

8. **איורע התקיפה תואר באופן דומה גם על-ידי פאד'י, אף שהלה, בהודעתו הראשונה מיום האירוע, הציג את השתלשות העובדות بصورة מעט שונה. לפי גרסתו, התקיפה בוצעה על-ידי "שלושת בניו" של בעל הצמיגיה. כמו כן טען כי תחילת היכו התקופים את אחמד באמצעות אגרוףן, ולאחר מכן הוא עצמו הוכה באמצעות "מוות ברזל" (ב/9).**

9. בהודעתו השנייה במשטרה, אף היא מיום האירוע, שב פאד'י על עיקרי גרסתו דלulos, ובתווך בכך כי דבריו בהודעתו הראשונה בדבר תקיפות באמצעות מוות ברזל נאמרו מתוך לחץ ובלבול (נ/8). בעדותו בפני בית משפט קמא, חזר בו פאד'י מגרסתו לפיה בניו של בעל הצמיגיה הם שביצעו את התקיפה, וטען כי הוא "אין בטוח בזיהותם של השניים כאחיו של הנאשם [המערער – י' א']" (עמ' 55 לפרטוקול הדיון).

10. אל מול עדותם של המתلونנים, שנמצאה מהימנה, עמד בית משפט קמא על גרסתו של המערער, כפי שעלה מהודעותיו במשטרה וمعدותיו בפני בית משפט קמא. על-פי גרסה זו, לאחר הויכוח המילולי בנושא העמסת הצמיגים הנוספים, הגיעו אלmons אשר החלו ב"בלאגן ודחיפות" ובהcaptcha המתلونנים, בעוד מנסה להפסיק את הקטטה ולהפריד בין הניצים.

11. לאחר איורע התקיפה – המתلونים תיארו בעדותם מסכת עובדתית זהה במהותה, לפיה בשלב מסוים הצלicho לעלות על המשאית ולהימלט מזרת התקיפה, בעוד המערער דולק אחריהם במנוסתם, ואף מנסה להיכנס למשאית שעה שערכו ברמזו. למשל עליה הדבר בידו, הגיע המערער בעקבות המתلونנים לתחנת המשטרה, שם עיכבו אותו מאבטחים עד למעצרו בידי שוטרים.

12. המערער, מנגד, הכחיש את טענת המתلونנים בכל הנוגע לרדייפתו אחריהם לאחר שנמלטו מהצמיגיה. לטענותו, לאחר שהשניים עזבו את המקום, הבחן כי הם שכחו את פנקס העבודה שלהם, ומשכך נסע אחריהם במשטרה להשבו (ת/7, ת/9 בעמ' 2, עמ' 86-100 לפרטוקול הדיון). בהודעתו השנייה הוסיף המערער כי נג אוטובוס אשר נכח בצדמת שבו עצרו המתلونנים, היה עד לניסיונו להסביר לאלה האחוריים את פנקס העבודה.

13. לאחר שבחן את גרסאות המתלוננים והמערער,קבע בית משפט קמא כי גרסתו של המערער, לפיה אלמוניים שהגיעו למקום הם שהיכו את המתלוננים, היא "מופרcta ובלתי סבירה". זאת, לנוכח הודהתו כי בין הצדדים התעוור ויכול מילולי ביחס להעמסת הצמיגים הנוספים; משום שלא הציג כל סיבה הגיונית ל"היתוט" להתחוקות אחר המתלוננים, לאחר שעזבו את הצמיגייה; ומאחר שלא ידע להסביר מדוע המשיך לרודף אחר המתלוננים עד לתחנת המשטרה, על אף שלטענתו השיב להם את פנקס העבודה כאשרפגש בהם ברמזו.

14. מנגד, נקבע כאמור כי גרסתם של המתלוננים מהימנה אף שהיא שלמה בכל חלקיה", כלשון בית משפט קמא. כך, נמצא כי היו הבדלים בין ההודעות והעדויות של אחמד באשר למספר הצמיגים שהתקבשו המתלוננים להעמים; ביחס לזהות המתלונן שהותקף לראשונה; וכן במספר המשתתפים בקטטה; וכן בהתייחס לזרות התקוף אשר עשה שימוש באגרופן. בית משפט קמא לא ייחס משקל של ממש להבדלים אלה, לאחר ששוכנע כי בנסיבות העניין "לא ניתן לצפות מהמתלוננים המבוהלים לדיק דיק מושלם" בתיאור ההתרחשויות.

15. לצד עדויות המתלוננים, נתמכו מסקנות בית משפט קמא במצאים נוספים:

האחד, הסכם סולחה אשר הוגש לעיניו של בית המשפט (נ/3). מעדותו של אחמד בוואר כי המתלוננים הגיעו להסדר עם המערער ומשפחתו, בגדרו סוכם על מנת פיצוי כספי למתלוננים, אולם בהמשך התנערה משפחת המערער מהתחייבותה זו. המערער אישר אף הוא בעדותו את קיומו של הסכם הסולחה, אולם לא ידע להשיב מדוע ביקשה משפחתו את סличת המתלוננים.

השני, עדויות מאבטחי תחנת המשטרה, לפיهن המשיך המערער לנוהג באלים מילולית ופיזית לאחר שהמתלוננים נכנסו לתחנה, וניכר היה על-פי סימני חבלות קלות בפניו ובידיו של המערער כי "הלך מכות" (עמ' 16-22 לפרוטוקול הדיון; עמ' 115-116 להכרעת הדין).

16. כמו כן דחה בית משפט קמא את טענות המערער לגבי קיומם של מחדרי חקירה, ובכללם אי-איתורו של נהג האוטובוס, שלשיתת המערער היה עד לאיורים שהתרחשו בעת שעצרו המתלוננים ברמזו; היעדר תיעוד חזותי לחקירת המערער; וא-עריכת שחזור. בית משפט קמא קבע, כי אף אם מדובר ב"מחדרי חקירה", כתענטת המערער, הרי שאלה אינם שימושיים, שכן אין בהם כדי לקפקח את הגנתו.

17. במישור המשפטי, קבע בית משפט קמא כי אופי פציעתם של המתלוננים עולה כדין "חבלה חמורה", כהגדרת מושג זה בסעיף 333 לחוק העונשין. עוד נמצא כי המערער חבר אל יתר התוקפים באופן העולה כדין ביצוע בצוותא. בית משפט קמא עמד על כך שככל אחד מבני החבורה נטל חלק בתקיפה, אף אם המערער עצמו לא גרם לחבלות כלל, ולא הוא שתקף באמצעות אגרופן.

18. לנוכח המפורט לעיל, פסק בית משפט קמא כי המכשול הראייתי מצביע על אשמת המערער; וכי מאגר הריאות מלמד שאין לקבל את גרסתו לאופן קרונות האירועים. על סמך האמור, הרשע בית משפט קמא את המערער בעבירות אשר ייחסו לו בכתב האישום.

19. בגזר דין, עמד בית משפט קמא על פגיעה המערער בערכיהם המוגנים של שלמות הגוף, שלום הציבור ובוחנו; תיאר את נסיבות ביצוע העבירות החמורות - תקיפה אלימה של המתלוננים תוך גרימת נזקי גוף; וכן בבחן את מדיניות הענישה הנוגאת ביחס לעבירות אלו. לאחר ש核实 את כל אלה, העמיד בית משפט קמא את מתחם הענישה על 8 עד 24 חודשים מאסר בפועל.

20. לאחר מכן, פנה בית משפט קמא לגזר את עונשו של המערער בתוך המתחם שקבע. כשיוקלים לקולה, מינה את היעדרן של הרשעות קודמות למערער; וכן את העובדה אב לשלושה ילדים קטנים ומפרנס עיקרי של משפטו. כשיוקל לחומרה, נתן בית משפט קמא דעתו לכך שהמערער לא הביע חרטה כלשהו על מעשיו. לאחר שאיין בין שיקולים אלה, נקבע עונשו של המערער כمفорт לעיל.

מכאן – הערעור שלפנינו.

אציו, להשלמת התמונה, כי ביום 19.3.2017 קיבל בית משפט זה (השופט א' שהם) את בקשה המערער, אשר הייתה מוסכמת על המשיבה, לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל אשר הוטל עליו.

טענות הצדדים בערעור

טענות המערער

21. בערעורי על הכרעת הדיון,MSG המערער על ממצאי העובדה והמהימנות שאوتם קבע בית משפט קמא, וכן על קביעתו בדבר אחראותו כמבצע בצוותא.

22. ממצאי העובדה והמהימנות – המערער טוען כי בית משפט קמא לא התייחס באופן פרטני לעדויות המתארות את איורו התקיפה, ולא בבחן את סדר האירועים בהוויתם. המערער סבור, אפוא, כי על בית משפט זה לבחון "בחינה קונקרטית" את ממצאי העובדה והמהימנות שאותם קבע בית משפט קמא.

23. כך, גורס המערער כי שגה בית משפט קמא שלא ייחס משקל ממשוני לפגמים שנפלו בגרסאות המתלוננים בהודעותיהם במשפטה, ובهم א-יוכלים לנוכח במספר המעורבים המדוייק שנintel חלק בקטטה; א-ידיוקים שנפלו בגרסאותיהם ביחס למספר הצמיגים הנוספים שביבש המערער להעmis על משאיתם; תיאור מקום הcationו של פאדי – אם בסמוך למשאית או בתוכה; והאפשרות כי המערער הוא שביצע את התקיפה באמצעות אגרוף.

24. עוד הצביע המערער על "סתירות ותמיינות מהותיות שלא זכו להתייחסות בהכרעת הדיון", לדבריו. כך, ביחס לטענתו של פאדי, לפיה הוכה ב"מוות ברזל", ממנה נסוג בהודעה מאוחרת שמסר באותו יום, בציינו כי אין זוכר במידויוק

את פרטי האירוע. בנוסף, שב המערער טוען למחדלי חקירה שונים, ובכללם אי-עריכת שחזור לאירוע שבמוקד כתוב האישום; אי-מציאות ראה אובייקטיבית לקיומו של האגרוף בו נתקפו המתלוננים; ואי-חקירותם של מעורבים שונים.

25. אשר ל"הסכם הסולחה" שהוצג בפני בית משפט קמא, טוען המערער כי אין לייחס למסמך זה משמעות כלשהי. לשיטתו, המתלונן אחמד, אשר העיד על תוכנו של המסמר ונסיבות כריתתו, נתפס ב"עדות שקר" בפרטים שונים שמסר בעניין זה.

26. נוכח פגמים אלה, סבור המערער כי שגה בית משפט קמא בהעדייפו את גרסת המתלוננים על פני זו שלו. לעומת זאת, גרסתו באשר לנسبות תקיפת המתלוננים, שעיקרה כי "בלחת הוויכוח בין המתלוננים הגיעו למקום עמדתו, גרסה אלמוניים, והחלו בהכחאת המתלוננים", היא גרסה "סבירה ומוכחת" הנתמכת בחומר הראיות.

27. אחוריות המערער כמצבע בצוותא – עוד טוען המערער כי שגה בית משפט קמא בהרשיעו בביצוע בצוותא של העבירות, שעה שלא הוכח כי "חבר למזימה עברינית" יחד עם יתר התוקפים, או כי היה מודע "לקיום אגרוף בידי אחר והשימוש בו על ידי אחר".

28. לחופין לערעורו על הרשעתו, סבור המערער כי בית משפט קמא החמיר עימיו יתר על המידה בקביעת עונשו. לשיטתו, נפלה שגגה מלפני בית משפט קמא בהטילו עליו עונש חמור מזה שהוטל על דודו, אשר היה שותף לקטטה אך לא נידון לעונש מאסר בפועל, אלא למאסר על תנאי בלבד. בנוסף, טוען כי אין לח"בו בתשלום פיצויים למתלוננים, שכן לא נגרם להם נזק כלשהו.

טענות המשיבה

29. המשיבה סומכת ידיה על מסקנות בית משפט קמא בדבר מעורבות המערער בביצוע העבירות, בהדגישה כי טענותיו מכוננת נגד מצאי עובדה ומהימנות ברורים שאוטם קבע בית משפט קמא, אשר אין כל מקום להתערב בהם.

30. אשר לערעור על חומרת העונש, דוחה המשיבה את טענות המערער לפגמים שנפלו בקביעת מתחם העונשה ובגירת העונש בתוכו. לעומת זאת, עונש המאסר שהוטל על המערער "נוטה לקולא", ואין כל מקום להתערב במסקנות בית משפט קמא אף במישור זה.

דין והכרעה

31. אקדמי ואצין כי לאחר שמיית טענות הצדדים ועוז בערעור ובתגובה לו, באתי לכל מסקנה כי בדיון הורשע המערער בעבירות המפורחות בכתב האישום, וכי אין מקום להתערב בעונש שהושת עליו בשל כך. אעמדו להלן על "nymok" למסקנה זו.

32. כמוポート לעיל, ביסס בית משפט קמא את ההחלטה הדין על עדויותיהם של המתלווננים, תוך שהעדיף את גרסתם של אלה על-פני גרסת המערער, ולאחר מכן הגיעו ראיות התומכות בגרסהם.

הלכה היא כי לא בנקול יתערב בית המשפט שלערעור בקביעות מהימנות ובממצא עובדה שנקבעו על-ידי הערכאה הדינית, ובפרט כאשר אלה מבוססות על הערכת עדויות שהובאו לפניו (ראו למשל: 6295/05 וקנין נ' מדינת ישראל, פסקאות 40-36 (25.1.2007)). לאחר בחינת טענות הצדדים, לא מצאתי מקום לסתות מכל זה במקורה שלפנינו.

33. לשיטתו, לא נפל כל פגם בקביעותו של בית משפט קמא בדבר מהימנות גרסת המתלווננים, וביחס להתרשםתו השלילית מגרסת המערער. כמתואר לעיל, מצא בית משפט קמא את גרסת המתלווננים "מהימנה, חרף סטיות קלות שאין יורדות לשורשו של הענן". קביעה זו עוגנה בניתוח מפורט ומונומך של ה惋דות המתלווננים, ונינה לאחר שמצא כי הטעמים בין גרסתה לבין גרסתם בהודעותיהם במשפט אינם משמעותיים.

34. משבחנתי אף אני את חומר הראיות, שוכנעתי כי ליבת גרסת המתלווננים קוורנטית, מגובשת ואחדיה ביחס להשתלשלות התלת-שלבית של האירועים.

בשלב הראשון, העידו המתלווננים על עימות מילולי ביןם לבין המערער בדבר צמידים נוספים שאוזם ביקש להעMISS על המשאית (בעבודות אלה הודה המערער בעדותם; ראו עמ' 87 לפרקtocול הדיון).

בשלב השני, גלש הויכוח המילולי לעימות פיזי, בעוד המערער תוקף באלים את המתלווננים יחד עם אחרים, תוך שאחד מבני החבורה התקפת מצויד באגרוף.

בשלב השלישי, דלק המערער אחר המתלווננים לאחר שהללו נמלטו מזרת הקטטה, ניסה לפתח את דלת המשאית שעה שעמדו ברמזו, ואף עקב אחריהם עד לשער תחנת המשטרה.

35. אף אם נפלו סטיות מסוימות באשר לפרטים מסוימים בגרסהות המתלווננים, הרי שקביעת בית משפט קמא כי אין לייחס לסתירות אלה משקל ממשי – בדין יסודה. אכן, לא אחת הדגיש בית משפט זה כי אין לצפות מאמרות עדויות של נפגעי עבירה בקטטה מרובות משתתפים, שיביאו לידי מארג עובדתי מלא, חף משגיאות. כך למשל קבע בעבר מ"מ הנשיא מ' לנדי:

"בעדויות על קטטה רבת משתתפים צאת אין לצפות לכך שלא תהיה סטיות בפרט זה או אחר, כאשר העדים חזובים מרגע המתחולל נגד עיניהם במהירות וקשה לאדם לשחזר לאחר מכן את מהלך הקטטה על כל פרטיה, ומה גם שכל עוד רואה את האירועים מזווית ראייה שלו" (ע"פ 564/78 שחادة נ' היוץ המשפטי לממשלה, פ"ד לג(3) 77 (1979)).

36. כזכור, טוען המערער ל"סתירות ותמיינות מהותיות שלא זכו להתייחסות בהכרעת הדין", כדוגמת הcatsו של פאדי ב"מוות ברזל" וזהות התקוף שעשה שימוש באגרופן. לאחר עיון בהודעות המעורבים ובעדויותיהם בבית משפט קמא, אני סבור כי אין לראות ב"סתירות" אלה ממש פגמים מהותיים בתשתית הראייתית, וכי אין בטענות המערער כדי לפגוע באמינותם גרסותם של המתلونנים באשר לאופן התרחשויות אירוע התקיפה.

37. כך, לא מצאת לייחס משקל של ממש לשינוי גרסתו של פאדי בעניין הcatsו במוט ברזל. כאמור, בהודעתו השלישית במשטרה, אשר ניתנה מספר שבועות לאחר האירוע, הסביר פאדי כי אומנם בתחוםיה טען שהוכחה ב"מוות ברזל", אולם לאחר מכן ציין כי אינו משוכנע בכך:

"אני הייתי בלחץ ומסרתי עדות ממש סמוך לאירוע והייתי מבולבל ועכשווי כאשר חשב על זה לא היה מוות ברזל היה אגרופן והיה את הפטיש ואולי אמרתי מוות כי התכוונתי לאגרופן" (נ/11, עמ' 3).

הסבירו של פאדי לשינויים בגרסהו (כאמור, שעות ספורות בלבד לאחר קרות האירוע) עולה בקנה אחד עם מסקנתו של בית משפט קמא, לפיה בלהט המתוארים אין לצפות כי המעורבים אכן יזכירו את מכלול נסיבות התקיפה, ומשכך, אין בטענה זו כדי לקעקע את המסקנות שעליהן התבוסה הרשעה.

38. לא מצאת טעם להתערב גם בקביעות בית משפט קמא ביחס למשקלם של מחדלי החקירה. כזכור, טוען המערער כי חוקר המשטרה נמנעו מלחקור נהג אוטובוס שהיה מצוי בקרבת המשאית בעודה ממוגינה ברמזוזר, וכי לא נערכ תיעוד חזותי לחקרת המערער במשטרה. טענות אלה נבחנו לגופן בידי בית משפט קמא, אשר קבע כי נפקותם של המחדלים אינה ממשית ביחס למכלול הראייתו. לפיכך, מצא בית משפט קמא כי אין בהם כדי לעורר חשש ממשמעותי לפגעה בהגנת המערער באופן שהקשה עליו להתמודד עם חומר הראיות נגדו. מסקנה זו מקובלת אף עליי, לנוכח ההלכה המושרשת שלפיה רשות החקירה אין מחויבות בהבאת "הרואה המקסימלית" לשם הרשעה, אלא די בקיוםן של "ראיות מספקות", אשר בכוחן להוכיח את אשמת הנאשם מעבר לספק סביר (ראו ע"פ 9908/04 נסראלדין נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (31.7.2006)).

39. למול התרשםותו של בית משפט קמא מעדות המתلونנים, ניצבת גרסת המערער לאירועים. אף בהיבט זה, לא מצאת יסוד להתערב במסקנת בית משפט קמא, לפיו גרסתו של המערער נמצא בנסיבות, בלתי אמינה, וככזאת ש"אינה מתישבת עם הגיוון ושכל ישר", כלשונו.

גרסת המערער לקרים האירועים, לפיה ביקש "בטוב ליבו" לשיע למתلونנים ולהרחיקם ממקד התגירה, אינה נתמכת בחומר הראיות שבתיק וכן אינה מתישבת עם היגיון הדברים. בנוסף, גרסה זו נסתירה על ידי דברי מאבטח תחנת המשטרה, אשר העידו על התנהגותו האלימה עם הגיעו המתلونנים לתחנה.

40. כמוואר לעיל, מישג המערער על כך שבית משפט קמא מצא חיזוק לראיות המשיבה בהסכם ה"סולחה" שנערך בין משפחתו לבין המתلونנים. אין לכך כי טענה זו נשאות משקל של ממש, במישור העקרוני. כשלעצמו, אני

סביר כי יש לנתקות משנה זהירות טרם שנפננה לראות בהסכם "סולחה" כראיה חיזוק לחובתו של נאשם בהליך הפלילי.

הסכם "סולחה" הנערכים לא אחת בין משפחות המתلون או נפגע העבירה, לבין משפחת הנאשם - נעשים לעיתים שלא בידיעתו או על דעתו, ומערכות שיקולים שונים בהכרח שומרים על טוהר הראיות. לפיכך, אין לומר כיימו של הסכם מעין זה לחובתו של נאשם שעה שאין לו לעיתים יד בדבר, ויש לבחון כל מקרה על פי נסיבותו הפרטניות.

בנסיבות ענייננו, עמדתי היא כי ממילא הוצגו בפני בית משפט כאמור די והותר ראיות על מנת לבסס את אשמת המערער מעבר לספק סביר ולהרשיעו בעבירות שיויחסו לו. לנוכח האמור, אינני נדרש לקבוע מסמורות בדבר משקלן של הסכם ה"סולחה" בנסיבות המקרה דנא.

41. עוד אצין כי לא מצאתו דופי במסמך בית משפט כאמור, לפיה נמנה המערער עם המיגל הפנימי של מבצעי העבירות, ולפיכך יש לראותו כדי שביצעו בצוותא עם יתר התוקפים. זאת בהתאם להלכה הפסוקה, שלפייה אין נדרשת מודעותו של כל חבר לתכנית העברייןית הכלול ולכלול רכיבי ההתנהגות של יתר המבצעים בצוותא, לרבות כאשר מדובר בהתנהגות אליה מתווסף שימוש בכלי משחית, דוגמת אגרוףן (ראו למשל: ע"פ 7637/05 יוסף נ' מדינת ישראל, פסקה ז(7) (5.7.2007)).

42. סיכום של דברים הוא כי איני סבור שיש בטענות המערער כדי לקעקע את מצאי המהימנות שנקבעו בעריכאה הדינונית ולערער את התמונה הכלולית המשתקפת לנגד עניינו. אותם "חוירם" ראייתים להם טוען המערער אינם אלא תולדה טبيعית של אופיו של האירוע שבמרכז הערעור, בהיותו קטטה רבת משתפים. יתרה מכך, אף לא מצאתו כי עלה בידי המערער לעורר ספק בדבר מעורבותו בתקיפת המתלוננים בחבורה.

43. אשר על כן, אני סבור כי המערער הורשע בדיון, ומשכך יצא לחברי לדוחות את הערעור על הכרעת דיןו של בית משפט כאמור.

הערעור על גזר הדין

44. כידוע, הלכה היא מלפני בית משפט זה כי ערכאת הערעור אינה נהגת להתערב בחומרת העונש שהושת בעריכאה כאמור, אלא אם נפלה טעות מהותית בגזר הדין, או כאשר העונש שהוטל חורג באופןמשמעותי מדיניות העונשה המקובלת במקרים דומים (ראו: ע"פ 5590/16 נתשה נ' מדינת ישראל, פסקה 33 (17.1.2018)). לאחר עיון בגזר דיןו של בית משפט כאמור ושמיית טיעוני הצדדים בערעור, לא מצאתו כי המקרה שלפנינו נמנה עם אחד החיריגים האמורים.

45. מעשי האלים של המערער, בהכותו את המתלוננים אגב וикוח מילולי, גרמו לאלה האחרונים חבלות גוף של ממש. כפי שעולה מגזר הדין כאמור, חומרת מעשים אלה נשקלה במסגרת קביעת מתחם העונשה, כמו גם ערכיו היסוד שנפגעו בעטיהם, ומדיניות העונשה המקובלת במקרים דומים. בנוסף, ולא כטענת המערער, עמד בית משפט

קما על הבדיקה בין נסיבותו של האחרון לבין אלו של דודו, שהשתתף אף הוא בקטטה. כמתואר בגזר הדין קמא, דודו של המערער הודה בביצוע העבירות והורשע, בסופו של יומם, בעבירות אלימות פחותות בחומרתן מלאה שבין הורשע אחינו, תוך שהחלק המיחס לו בביצוע העבירות קטן מזה של המערער. בנסיבות אלו, איני סבור כי נפלה כל שגגה במתחם העונש ההולם שקבע בית משפט קמא.

46. אשר לגזירת העונש בתוך המתחם, עיון בגזר הדין מלמד כי בית משפט קמא שקל כדי עית הנסיבות אשר איןן כרוכות בביצוע העבירה, ובهن היית זו הרשותה הראשונה של המערער, מחד גיסא; וחוסר נוכנותו לגלות חרטה על מעשו, מאידך גיסא. בסופו של יומם, נקבע עונשו של המערער בחלוקת התחתון של המתחם, תוך שזה הוועמד על 10 חודשים מאסר בלבד בלבד, בצויר עונשי מאסר על תנאי, חייב בתשלומים פיצויים וקנס.

47. בנסיבות האמורות, לא מצאתו כי העונש שהוטל על המערער, על כל רכיביו, מקיים עילה להתערבותנו, משאן הוא חורג מרמת העונשה המקובלת, ומשלא עליה בידי המערער להוכיח כי נפלה בו טעות של ממש.

סוף דבר

48. אשר על כן, יצא לחברי כי נדחה את הערעור, על שני חלקיו.

על המערער להתציב לתחילה ריצוי עונשו ביום"ר "קישון" ביום 14.3.2018 לא יותר מאשר ساعה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כsharp;תו תעוזת זהות או דרכון. על המערער לאמת את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למינוי מוקדם, עם ענף אבחון ומיעון של שב"ס בטלפון 08-9787377; 08-9787336.

שפט

המשנה לנשיא ח' מלצב:

אני מסכימים.

המשנה לנשיא

אני מסכימה. אוסיף עוד כי לשיטתוי עונשו של המערער הוועד למעשה על הצד המקל בהתחשב בחומרת מעשינו.

שפט

הוחלט כאמור בפסק דין של השופט י' אלרון.

ניתן היום, י"ג באדר התשע"ח (28.2.2018).

שפט

שפט

המשנה לנשיאה